

พระราชกฤษฎีกา
จัดตั้งบรรษัทการค้าแห่งรัฐ (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๑๘

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๘

เป็นปีที่ ๓๐ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการ
จัดตั้งบรรษัทการค้าแห่งรัฐ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๕๒ ของรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการค้า

เล่ม ๔๒ ตอนที่ ๑๔๗ ราชกิจจานุเบกษา ๒๔ กันยายน ๒๕๑๘

กับประเทศที่ประกอบการค้าโดยรัฐ พ.ศ. ๒๕๑๘ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งบรรษัทการค้าแห่งรัฐ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๘”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ แห่งพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งบรรษัทการค้าแห่งรัฐ พ.ศ. ๒๕๑๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗ เพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวในมาตรา ๖ ให้บรรษัทมีอำนาจรวมถึง

(๑) สร้าง ซื้อ จัดหา ขาย จำหน่าย เช่า ให้เช่า ให้เช่าซื้อ รับจํานอง รับจํานำ แลกเปลี่ยน ถูกรรมสิทธิ์ ครอบครอง และดำเนินกิจการเกี่ยวกับทรัพย์สินและการเรียกร้องสิทธิอื่น ๆ ด้วย ทั้งภายในและภายนอกราชอาณาจักร ตลอดทั้งรับทรัพย์สินซึ่งมีผู้อุทิศให้

(๒) ทำการค้า รับฝาก ขาย และขนส่งซึ่งสินค้าต่างๆ เพื่อประโยชน์แก่กิจการของบริษัท

(๓) กู้ยืมเงิน หรือจ่ายเงินล่วงหน้า โดยมีหลักประกัน ด้วยบุคคลหรือด้วยทรัพย์สินเพื่อประโยชน์แก่กิจการของบริษัท

(๔) ร่วมกิจการหรือร่วมทุนกับบุคคลอื่นเพื่อประโยชน์แก่กิจการของบริษัท รวมทั้งการเข้าเป็นหุ้นส่วนจำกัด ความรับผิดชอบในห้างหุ้นส่วนจำกัด หรือถือหุ้นในบริษัทจำกัด หรือนิติบุคคลอื่น ทั้งนี้ ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ ก่อน

(๕) ตั้งหรือรับเป็นตัวแทน ตัวแทนค้าต่าง หรือนายหน้า อันเกี่ยวกับกิจการตามวัตถุประสงค์ของบริษัท

(๖) กระทำกิจการอื่นบรรดาที่เกี่ยวกับหรือเนื่องในการ จัดให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ของบริษัท”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ โดยที่ มาตรา ๗ แห่งพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งบริษัทการค้าแห่งรัฐ พ.ศ. ๒๕๖๘ ได้กำหนดหลักเกณฑ์การกู้ยืมเงินของบริษัทไว้เป็นการจำกัดว่า การกู้ยืมเงินครั้งหนึ่งเป็นจำนวนเงินหนึ่งล้านบาทต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีก่อน ทำให้เกิดความยุ่งยากในทางปฏิบัติ เพราะบริษัทซึ่งมีวัตถุประสงค์ดำเนินกิจการการค้าระหว่างประเทศย่อมต้องเกี่ยวข้องกับการซื้อขายซึ่งมีมูลค่าครั้งละมาก ๆ สมควรยกเลิกบทบัญญัติดังกล่าวเพื่อให้การดำเนินกิจการของบริษัทมีความคล่องตัวยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้ขึ้น